Ч. 45. (840). Львів, середа дня 27. лютого 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

політична, економічно-суспільна й літературна часопись. (Редакція: Руська ч. 3).

Виходить що дня рано кромі понеділка

Умови передплати у Львові:		В краю і державі:		За границю:	
На рік	44·— К.	На рік	56·— К.	В Німеччині	56 мар.
„ пів року	22·— „	„ пів року	28·— „	В Америці	26 дол.
„ чверть року	12·— „	„ чверть року	15·— „	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	„ місяць	5·— „		

Ціна оголошень: Стрічка двошпальтова або її місце 60 с, в надісланім 1 К, в оповістках 1·50 К, в редакційній части перед або по новинах 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова тустим друком подвійно. Оголошення на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошення за особною умовою.

Поки сягала унія в Холмщині і на Підляшу?

II.

Коли порівнаємо отсю уніятську одноцільну територію з тим, що в Берестю приділено до України, то вийде, що на захід від граничної лінії (отже проти Польщи) лишено межуючі уніятські громади: Кульни, Біщи, Ливини, Крешів, Сіль, Жулин, Лопінник, Руську Волю, Мостів, Порохенки, Мшанну, Хотичі, Лосичі, Лисів, Чоломиї, Голублю, Шкопи, Росів, Чеканів, Городок, Городиськ, Сорочин — та розуміє ся: Отроч і Бжанів, разом 24 громад. На граничній лінії лежать — отже заквестіоновані громади: Терногород, Княжпіль, Білгорай, Топільча, Щебрешин, Красностав, ...тів, Колеховичі, Радин, Межиріче, Хлопків ...т. є 11 громад. (а так само чисто польські громади: Сарнаки і Пугачів — з ними отже 13 громад.) На схід від лінії демаркаційної лежать тільки три польскі громади: Юзефів, Краснобрід і Ізбиця. Супроти сего твердженя польської преси, що Полякам забрано якунебудь часть справді польської землі, невгідні з правдою. Навпаки: Україна тратить часть української території на річ Польщі.

Як з наведеного виказу уніятських громад виходить, було їх 1869 року разом 242. Вже Шафарик числив около чверть міліона уніятів. При касованю унії числено їх на яких 400.000 душ. Сегодня формально беручи — нема в Холмщині ні одного уніята. До війни більшість колись уніятського населення рахувалась за православних, решта (від толер. указу) за латинників.

Тисне ся мимохіть під перо питанє; чому де тепер, коли в Холмщині можна вже привернути унію, ніхто компетентний не подбав про се? Чому не поїхало там досі з кількадесять наших священиків? Чому лишено всіх уніятів — і сих, що перейшли з мусу на латинство і тих, що волять православє як латинство без ніякої — опіки? Чуємо, що на Київ іменовано уніатського вікарія, що так само висвячено уніят. епископа для Луцька де самі православні та ніхто не хоче й чути про унію. Чим пояснити таку дивну політику? Невже нашим церковним достойникам рівнодушне, чи унію проковтне латинство а Українців Польща, що вони беруть ся навертати православних аж по Дніпро, а натомість лишили на божу волю а польську самоволю близько пів міліона свого власного стада? Українська суспільність у Галичині глядить з чим раз більшим занепокоєнем на отсю дивну політику і ніяк не годна розібрати, де в ній уніятська та українська рація. А тепер, коли Польща піднесла такі претенсії до сеї клясичної уніятської землі, якби то нам дуже здало ся, щоби там вже були українські парохії і українські священики! На жаль занедбано се в непростимий спосіб, а тепер буде се занедбанє наших церковних зверхників на нашій народній справі мстити ся. Коли наш загал, похитуючи лише сюди та туди головою, глядить заклопотано на отсе занедбанє Холмщини і нарікає та бідькає потайки, але чомусь не може здобутись на відповідний виступ на адресу наших владик, то ми його виручимо та заявимо: Український загал Галичини домагаєсь від наших владик, а в першім ряді від Ексцеленції Митрополита, щоби вони зайнялись раз Холмщиною та Підляшем. Український загал ні трохи не одушевляєсь тим, що на Україну несесь релігійні різниці — а натомість повитає усім серцем вістку, як наша церковна ієрархія сповнить свій церковний і національний обовязок супроти Холщини.

Большевики на Україні.

Большевики признають Українську Републику. — Большевицька преса про війська Ради, про увязнене Ради і про здобуте Житоміра.

В нашу редакцію попало декілька чисел большевицьких часописий, що вийшли тепер в городах на Україні. І так колишня „Кіевская Мисль" перехрещена тепер на „Послѣдня Новости". В Одесі виходить „Голос революції" декуди по українськи друкований, впрочім по російськи. На самім переді великими буквами стоїть по українськи:

„Хай живе українська рабоча-селянська совітська влада". В Жмеринці виходять „Извѣстія жмеринського совіта робочих салдатських і крестянських депутатов". У всіх тих газетах повно страшних лайок та брехонь, всі для піднесеня духа большевиків.

Як виходить з тих часописий большевики признають Українську Народню Републику, але з тим, що власть у ній мають мати жовнірські, селянські і робітничі ради та ще Україна очевидно буде в злуці з Росією. Комісарем для горожанських діл є Чудновський. Як виходить з приказу (по українськи) атамана звязку військ „Української робітничо-селянської республики" А. Шапіра, в Київі виходити мають „Извѣстія Кіевскаго Совѣта Рабочихъ и Солдатскихъ Депутатовъ" і „Вѣстникъ Украинской Народной Республики", котрі друкувати муть накази народних секретарів української робітничо-селянської републики. Впрочім в Київі ходять дальше українські карбованці і грає 2-ий городський театр українських артистів.

Про війська Ради пишуть „Послѣдня Новости" з 16. с. м. що вони „вже остаточно зліквідовані" і що їх останки є в Житомирі, який правдоподібно буде очищений військами II-го гвардійського корпуса, який в часі занятя Києва підійшов до Фастова. Окремі части військ Центральної Ради є в Білій Церкві і в небогато других містах. Після „достовірних свідоцтв" в Житомирі представляє ся положенє дня 16. с. м. ось так: До Чоновичів, послідної стації перед Коростенем вся київська-волинська лінія є в руках большевиків. Між Чоновичами і Коростенем розібрали дорогу українські війська.

На лінії Коростенко-Житомир дорога розібрана в трьох місцях. На однім місці ушкоджений зелізничий міст.

Про сили, що є сконценровані в области Житомира, точних вістий в Київі нема. Звісно тільки, що в обороні Житомира беруть участь також чеські части.

Та сама часопись доносить того самого дня знов лише із „достовірнах жерел", що „членів Української Центральної Ради з Голубовичем по приказу совіта народних комісарів увязнено і будучої неділі мають вони бути доставлені до Петрограду де стануть перед революційним трибуналом". Слідуючого дня 17. с. м. доносить та сама часопись, що народні комісарі доперва видали приказ увязнити Центральну Раду і Голубовича.

Та приказ і лишить ся приказом. Як нам оповідали ті, що були у відділах частин коло Ради, Рада має коло себе до 10.000 військ всіх родів оружа: себто 3 курінї стрілців, кілька тисяч кінних „чорних" і „білих" гайдамаків, масу артилерії та богато панцирних автомобілів. Як нас запевняли, з такою силою Рада може перебити ся Бог зна куди.

Одеський „Голос Революції" з 19 с. м. доносить на підставі устних інформацій, що Український „офіцирський" ударний відділ заняв Білу Церкву, а совітські війська заняли Житомир. Житомирська губенська Рада мала втічи, а також провідники українських військ. Сам Петлюра, що проводив „протиреволюційними" військами, утік в сам час перед большевицьким військом.

Отсі вісти подаємо з великим застереженем. Як видно — вони всі походять або „з достовірного жерела", або з устних інформацій. В Київі та взагалі в містах, де є большевики, не знають, що діє ся з військами Ради та з Радою самою, бо всі получення перервані. Чимало причинили ся до того свідомі українські зелізнодорожники, що поборювали всюди большевицьку анархію.

Вістка, що німецькі війська разом з українськими заняли Житомир, свідчить найкраще про правдивість донесень про війська Ради і про Раду саму.

Де розмістилось большевицьке праительство в Київі.

„Вістник Укр. Народної Републики" з д. 20. лютого подає адреси і години принять секретарів і начальників відділів Народного Секретаріяту України. Ось вони: Народний секретар внутрішних діл тов. Евген Бош приймає що днини від 2—4 при ул. Інститутській ч. 40. Народний секретар війни тов. Юрій Коцюбинський 12—4, Фундукліївська 11. Голова военного відділу Михайло Богданов, 12—4, Фундукл. 11. Управляючий видавництвом Яків Городецький, 2—4, Фунд. 19. Секретар

для внутрішних діл Й. Граєвський, 12—4, Більша Володимирська 19.

Комісарем для справ освітленя і телефону є М. Шміґель, київським ґуберн. комісарем є Ляпідус.

Президія центрального виконного комітету совітів України містить ся при ул. Інститутській 40, а канцелярія народного Секретарства Укр. Реп. містить ся при ул. Володимирській ч. 45. Редактором „Вістника Укр. Народ. Републики“ є Мик. Лебедев. Секретарем комунікації є Бакинський, секр. праці Скрипник, фінансів Ауссем, а секр. справедливости Люксембург.

Начальником канц. Секретаріяту є Лапчинський.

Як видно большевики розмістились в Київі доволі вигідно — та чи на довго?

Українські і німецькі війська заняли Житомір.

БЕРЛІН, 25-го лютого. — Ґрупа Лінзінґена: В Рівним дістав ся в наші руки штаб російської спеціяльної армії. Її начальний командант втік. Передні сторожі дійшли до Житомира і осягнули злуку з українськими військами. — Ґрупа Айхгорна: Наші війська заняли Раєтпаu. Естонський курінь піддав ся під німецьку команду. Наступаючі перед своїми дивізіями 18-та пробоєва сотня і перший швадрон 116-го полку гузарів заняли вчера Дорпат. По дорозї полонено 3000 бранців і здобуто парусот возів. Сей літаючий німецький відділ за 5 і пів дня зробив понад 210 кільометрів.

БЕРЛІН, вечером. — Місто і кріпость Ревель обсаджено без борби нині о 10 год. 30 мін. перел полуднем. Псків на півдни від озера Пейпус в наших руках.

Росія приняла умови мира.

ПЕТРОГРАД (ПАТ.). — На повнім засіданю головної виконної комісії дня 24 го с. м. рішено 126 голосами проти 85 приняти німецькі мирові умови з Берестя.

В слід за тим наспіла до союзних держав слідуюча депеша:

По мисли постанов головної виконної комісії і совіта робітничо-жовнярсько-селянських відпоручників рішила рада народних комісарів приняти поставлені німецьким правительством услівя мира і вислати до Берестя делеґацію для підписаня мира. В. Ленін і Л. Троцький.

Наслїдки мира з Україною.

Вістка про заключенє Україною окремого мира з осередними державами викликала незвичайне заворушенє в петроградських торговельних і промислових кругах. Визначні представники торговлї і промислу заявляють, що коли окремий мир України з Німечиною і Австрією стане дорешеним фактом, то вся осередна Росія, вся Сибір і часть полудня остануть цілковито без цукру. Діло в тім, що з 230 російських цукроварень 200 находить ся на Україні. До останного часу торговельно-промислові круги не боялись, що цукрову продукцію займуть німецькі підприємцї, так як Українська Рада реалїзувала в Франції значну позичку на застав своїх цукроварень. Та коли пічнеть ся виміна товарів між осередними державами а Україною, то всі ті цукроварнї попадуть без сумніву в руки Німців. Поважне побоюванє викликує також питанє хлїба, котрим Україна заосмотрювала значну часть Росії. Може значно зменшити ся привіз мяса, мінінерально топлива і вугля, що йде в Росію головно через українську теріторорію, („Послѣднія новости“).

Що дає Україна осередним державам?

Українська делеґація, що підписала мировий договір, після слів членів делеґації, зобовязалась іменем України доставити осередним державам до 15. цвітня н. ст. 30.000 ваґонів хлїба, 1200 ваґонів цукру, 2000 ваґонів замороженого мяса і 1000 ваґонів сушених овочів. В заміну Україна дістає рільничі знаряди, машини, вироби хемічної продукції, мануфактуру, залїзо, металеві вироби і т. п. („Послѣднія новости“).

Большевики обкроюють Україну.

„Послѣднія новости“ з 16-го ст. ст. доносять:

Після вістий, які дійшли до Київа, — на зїздї совітів робітничих депутатів харківської ґубернії і донської области, що відбув ся в Харкові, постановлено устроїти самостійну полуднево-донецьку републику, куди повинна увійти і харківська ґубернія. Після сеї постанови Харків і харківська ґубернія вилучаєть ся зі складу Укр. Народної Републики.

Правительство Української републики — розумієть ся большевицьке — запротестувало проти відлученя Харківщини від Української Републики. Се питанє, на думку правительства Укр. Народної Републики може рішити тільки всеукраїнський зїзд совітів.

Заява

українських професорів і доцентів ц. к. унїверситета ім. Франца у Львові

Заява польських професорів і доцентів львівського університета з дня 13. лютого 1918 в справі Берестейського мира спонукує нас до ствердженя факту, що вона не є висловом анї офіціяльних і компетентних унїверситетських чинників, анї не відповідає переконаням і почуваням українських професорів та доцентів того унїверситета.

Під річевим зглядом не відповідає ся заява вислїдам безсторонних історичних та етноґрафічних наукових дослїдів, що відносять ся до теріторій прилучених тепер до України.

Стверджуємо:

1. що заповіджені мировим договором з 9. лютого 1918 границї між Україною та Польщею не відривають нїяких суцїльно польських просторів, нїяких черенно польських земель від польської етноґрафічної теріторії. Що заповіджена границя припадає саме на межу між суцїльними етноґрафічними областями Українців і Поляків, доказує не тільки офіціяльна російська статистика (фалшована на некористь Українців не менче, може навіть і більше, як на некористь Поляків), але й усї научні етноґрафічні дослїди і карти: Шафарика, Чубинського, Ріттіха, Шебальського, Реклю, Величка, Флорінського, францева, Нідерлього, Рудницького, німецького ґенерального штабу Ober Ost, і т. д.;

2. що прилучена саме до України теріторія лївобіч ріки Буга не обіймає навіть цїлої холмської України в межах з 1912. р. а полишає значні її частини зі значною скількістю українського населеня при Польщі;

3. що прилучені саме до України части Підляша правобіч Буга не обіймають теж цїлої української суцїльної теріторії сих околиць. Сї части її, що лежать у більскім повітї та північній частині берестейського теж остають ся поза межами України;

4. що прилучена саме до України холмська ґубернїя не має цїлком анї радинського анї красноставського повіта. Константинівський, замойський і білгорайський повіт холмської ґубернії далеко не є ідентичні з тої самої назви повітами давної люблинської згл. сідлецької ґубернії. Усї наведені в протестї статистичні дані відносять ся до сих давних повітів і тут не мають приміненя. Нові повіти викроєно в 1912. р. з земель заселених певеважно Українцями. Західна половина білгорайського (38.56 прц. Українців) та замойського (29.91 прц. Українців) повіту відходять уже тепер до Польщі; при наконечнім установленю границї відійде до Польщі поважна скількість польських сіл і місточок. Константинівський повіт мав уже 1909 р. 70.82 прц. Українців і тільки 14.20 прц. Поляків;

5. що кров „визнавців, мучеників, наших священиків і католицького люду“ — се кров українських уніятів гноблених Росією, а не кров польських кольоністів Холмщини;

6. що історичні права Поляків до Холмщини є значно молодші як українські. До 1340 року належала Холмщина і Підляше безперестанно до старо-українських держав: київської і галицько-володимирської. По 1340 р. хоч були під владою польсько-литовської держави то належала все до „руських“ воєводств і земель. З осібних приналежність до конґресового королївства не має нїякої правно державної ваги тому, що по польських повстанях 1831 і 1863 р. конґресове королївство фактично знесено в 1912 р. Холмщину ухвалою всеросійської думи зі складу надвислянських ґуберній формально виділено.

Українські професори і доценти витають зі щирою радостію Берестейський договір з Україною як важний етап на дорозї до сполученя українських земель з матірною державою та до повного висвободженя українського народу.

Львів, дня 21. лютого 1918.

Українські професори і доценти
ц. к. Унїверситета ім. Франца у Львові.

Франція не узнве самостійности України.

БАЗИЛЄЯ. Після Петроградського донесеня Аваса заявив Noulens одному журналїстови, що Франція не признала независимости України.

Німецькі передні сторожі перед Ревальом, Могилевом і Київом.

МЕДІОЛЯН. Після Петроградської телеграми „Corriere della Sera“ німецький похід викликав перережаюче вражінє. Петроград є безпосередно загрожений. Німецькі передні сторожі знаходять ся вже перед Ревальом, Могилевом і Київом.

Мирові переговори републики Кавказу з Туречиною.

ЦАРГОРОД. Телеґрафічна аґенція Мілї доносить: Як з достовірного жерела довідуємось, република Кавказу запропонувала турецькому правительству вислати делеґатів до Тифлїсу в цїли мирових переговорів.

Длячого большевики розігнали російську конституанту?

В довшій статї „N. f. Presse“ подає кореспондент сього дневника свою інтересну розмову з Троцьким, в якій між иншим на запит, длячого большевики розігнали російську конституанту, вибрану народом на основі загального, рівного і безпосередного права, відповів комісар заграничних діл: Конституанта котру ми розігнали, була тільки увінчанєм діла лютневої революції, вона сама себе пережила, кромі того вона не мала нагоди працювати, бо час довершив скорше свого діла. Депутатів конституанти вибрано після старих кандидатських лїст, які були уложені після тодїшних партійних відносин, що від тодї, а передовсім від жовтневої революції радикально змінили ся. Коли ті лїсти були виготовлені, були прим. соціяльні революціонери ще одноцїлою партією, а тепер, як звісно, одна часть іде з нами, а друга воює завзято проти нас. Тодї великі маси селян не були ще переняті нашими ідеями, що тепер значно змінило ся. Длятого ми чуємо і знаємо, що репрезентуємо значну більшість робучого народу і се дало нам полїтичну відвагу і моральне право розвязати установчі збори.

Державна Рада.

ВІДЕНЬ, (Ткб.) В буджетовій комісії промовляв п. Ренер, котрий заявив, що німецькі соціялісти будуть сим разом виїмково голосувати за буджетовою провізорією. Й. Поха жадав подїлу Чех на часть нїмецьку і чеську. Й. Томасек полемізував з Похою.

П. Окуневський заявив, що Українцї сим разом, застерігаючи собі становище що до кредитів, що до чого не запала клюбова ухвала, будуть голосувати за буджетовою провізорією, але не в признаню внутрішної полїтики австрійського правительства, але з огляду на заграничну політику, в котрій раз преці признано слушність Українцям. Українцї схильні почати переговори від народу до народу, але першою умовою є те, щоби Поляки покинули своє становище історичних прав до української землї і обмежили ся до своєї етнографічної области. На Поляках мстить ся тепер стара політика Казимира Великого, що спонукала їх покинути стремлїнє до Балтійського моря і устя Висли, де стояла їх колиска, а зате шукати добичі на областях України. Тому що ся мрія не може тепер здійснити ся, прийшло до штучного заворушеня. Українцї не відступлять від свого домаганя подїлу Галичини, власного намісництва і власного сойму на українській области. Коли Поляки на се згодять ся, Українцї готові їм дати якнайдальше йдуче запевненє прав для польської меншости. Українцї дали доказ якнайбільшої уступчивости, згоджуючись на зміну II. арт. Берестейського договору в хосен Поляків. Вкінци обговорював бесїдник реквізиції в східній Галичинї і домагав ся їх усуненя в інтересі держави.

НОВИНКИ.

— **Новгород Волинський і Іскорость** міста згадані в останнїх звідомленях нїмецького генерального штабу про помічні операції в напрямі на Київ, се старинні українські городи. Новгород Волинський звав ся аж до російських часів Звягіль. Так і звуть його до сегодня українські селяне тамошної округи. На історичну арену виступає Звягіль в часах підбою укр. земель великими князями Литви. В Звягели з'являють ся в тім часї окремі князі, Звягельські, мабуть Рюриковичі з роду. Отся родина вимирає скоро, ще за литовських часів, а їх князівство переходить на князів Острожських — видко крівняків князів звягельських. В часах козацько-польських воєн Звягіль згадуєть ся часто. Раз беруть його Козаки а раз Поляки. Як гранична місцевість переходить він то в одні то в другі руки. Як східна Волинь при другім подїлї Польщи прийшла до Росії. Звягіль став губерніяльним городом волинської губернії. Тоді й охрещено його Новгородом Волинським. Тепер буде він знов українським Звягелем.

Ще старшою місцевостию є Іскорость, староруський Іскоростень. Се колись малий город, столиця племени Деревлян і їх князя Мала, про котрого нещасне сватанє з великою княгинею київською Ольгою (бабою Володимира Великого) найстарша т. зв. Несторова Літопись знає так драматично оповідати. Мстячи на Деревлянах убийство свого мужа Ігоря, Ольга зі своїм воєводою Свинельдом облягла Іскоростень та хитрощами взяла його і зруйнувала до тла. Від сего часу Іскоростень не грає уже нїякої ролї та є малим місточком. Зовуть його тепер Іскорость.

— **Орган большовицького правительства в Київі.** В нашу редакцию доставлено 26 те число часописи (задержуємо чудацьку правопись) „Вестник Украинской Народной Республики“ що як подано під заголовком є органом „Центральнаго Исполнительнаго Комитета Всеукраинской Рады Рабочих, Салдатских и крестьянских Депутатов и Киевскаго Совета Рабочих и Солдатских Депутатов“. „Извѣстія Кіевскаго Совѣта“ перестали появлятись.

— **Відзначеня Українців.** В сотні 2/57 Саперів відзначено слїдуючих Українців: Срібною медалею I. кляси наділені: фельдв. Душеньчук, цугсф. Козоріс Гнат, капр. Івахів Роман, Щепитко Сенько, Чайковський Ілько, Гнатів Олекса, Служинський Михайло, фр. Луцишин Теодор; срібною медалею хоробрости II кляси: фельдв. Гірний Іван; сапери: Шуст Осип, Венцак Павло, Бужора Михайло, Осовський Микола, Більський Михайло; бронзовою медалею хоробрости сапери: Дулька Микола і Царик Михайло.

(ад) **Чим воює польська „наука“?** „Під наг. „Granica polsko ruska w świetle historyi приносить „Gaz. Wieczorna“ з 24. с. м. есенцію відчиту проф. Закршевського. Не будемо полемізувати з виводами польського „вченого“, покажемо лиш декілька місць з його виводів. І так після нього на українські землї в XI. ст. валили ся Турки (!), Татари (!) і Половці. Всякому відомо, що Татари появили ся в Європі перший раз в 20 их роках XIII. ст., а Турки далеко пізнїйше в Європі, а ще пізнїйше на Україні. Дальше на основі „руских хронїк“ кажеть ся, що король Данило заснував Холм в роках 1211 до 1215, отже тоді коли Данило мав 9 до 13 літ і мусів вічно хоронити ся перед Поляками і Мадярами. Крім того кажеть ся там, що „Холм від разу не був українським“, але скольанізованим — і дивним дивом навіть в часах найбільшого ослаблення Данила стояв при нїм. — Історія Підляша зачинаєть ся в польського „вченого“ аж від XIII. і XIV. столїтя, дальше в зад він не довиджує, бо там як раз видно, що Підляше належало до українських князїв.

З якогось незвісного в історії „трактату літевсько-польського“ в р. 1358 виходить, що деякі землї Підляша як „одвєчнє польске“ належать до Польщі. В історії звісна є лише т. зв. кревська унія“, 1385 р. в котрій Ягайло обіцяв злучити українсько-литовські землї з Польщею, але з неї нїщо „не виходить“. Згадуючи за унію 1569. р. кажеть ся, що Підляше влучено до Польщи на домаганє всеї підляшської шляхти. Ту вже польський „історик“ здорово брехнув! Бо Підляше прилучив король Жигмонт Август саме проти волї української і литовської шляхти з Підляша. Але ще одно забув польський вчений: що в тій самій унії прилучено до Польщі також цїлу Київщину і як що виводить ся якісь права з титулу тої унії. то вони повинні б бути важні і для Підляша і для Київщини або не мають нїякої стійкости до обох!

Ось таким воює польська „наука“. Перекручуванє фактів,а часто й грубі тенденційні історичні ошибки, все „ad maiorem Poloniae gloriam“, щоб польській безкритичній публиці впоїти незбиті права до вкраїнських земель. — І все отсе в ґазеті, що претендує на повагу...

— **Українська врстава в Ковлі.** Дня 18. лютого відбула ся в Ковлі заходом місцевої учительки Раї Померанц українська вистава „Наталки-Полтавки“ Вистава випала гарно, публики було богато.

— **Ходорівщина — позір!** Ще й отсим пригадує ся, що народне свято Воскресеня України святкувати мемо в Ходорові дня 3. марта. Обовязком кождого Українця взяти участь в Торжестві. — Організація.

— **Великі концерти** в честь Т. Шевченка відбудуть ся у Львові в днях 12. і 13. н. ст. марта в сали тов. ім Лисенка. Близші подробиці будуть оповіщені небавом.

— **Відзначене.** Поручник Роман Кізь зістав за знамените поведенє перед неприятелем відзначений золотим хрестом заслуги з короною на стяжці хоробрости.

— **Епископи Галицької Провінції** відбули в днях 20. і 21. лютого спільну конференцію на якій між иншими рішено відправити в недїлю 3. марта в катедральних храмах торжественне богослуженє з подякою за мир як і за весь український нарід, за Українську Державу і Галицьку Україну; таке саме богослуженє відправить ся во всїх церквах. Епископат поручає по відправі вносити многолїтствіє (всему українському народови і великій Українській Державі). Епископат поручає відспіване народного імну за який доси може признати лишень „Боже великий єдиний, Русь-Україну храни“... инші пісні патріотичні як прим. „Ще не вмерла Україна“... не могуть бути співані в церкві бо їх слова не виражають молитви і нїчого не мають спільного з храмом і молитвою. Епископи постановили також видати кождий в своїй Епархії розпоряджене опускати при Службі Божій на великім вході і на Ектеніях слово православний, не заступаючи його иншим.

— **До рідних, свояків, близших і дальших знайомих наших славних героїв 9. п. п.** При запаснім баталїоні 9. п. п. порішив гурт офіцирів видати „воєнний альбум“ в цїли увіковічнення геройських подвигів 9. п. п. у сьвітовій війні 1914—1918. р.

В цїли призбирання відповідного матеріялу звертає ся отсим секретаріят до родичів, сестер, братів, близшої і дальшої рідні і приятелів — погибших, інвалїдів та декорованих жовнїрів 9. п. п. з просьбою о надсилане фотографій, і слїдуючих даг: імя і назвиско, роджений, де? упав (коли, в якім бою? (інвалїд) ранений коли? в якім бою?) відзначений (які відзначеня?).

Всї ті фотографії і інформації просить ся посилати на адресу: K. u. k. Ers. Baon des I. R. 9. Schriftleitung des Kriegsalbums — in Zurawica bei Przemyśl.

— **Як аґітують Поляки за прилученєм Східної Галичини до Польщі?** Нам пишуть з Олеського округа: Бурмістр в Білім камени п. Федоровський виготовив петицію в справі прилучення Східної Галичини до Польщі в нїмецькій мові і післав післанця по громадах Олеського округа за підписами і громадськими печатками. Післанець той крутив голови всїм війтам, що се просьба до ц. к. Дирекції скарбу в справі привернення Уряду податкового в Олеську (котрий з причини воєнних операцій переніс ся до Бялої). На такі хитрощі взяв ся п. бурмістр циганити наших українських війтів.

— **До слави причинкової комісії у Львові.** В краєвій комісії причинковій у Львові залягають коли вже не сотки, так десятки українських причинкових справ (відкликів), внесених туди через повітову комісію причинкову в Раві руській, перед чотирма і пятьма місяцями. В наслїдок сього інтересовані починають журити ся тим, чи „пани“ читають по українськи, чи нї, чи случайно і на їх причинкових справах не схочуть „przeliczać sił narodowych“, чи се лиш від паради істнує якась Краєва комісія причинкова там у Львові при ул. Городецькій 2.Б. і т. п.? (С.Б.).

— **Із „Союза товариств учителїв середних шкіл“** (Reichsverband der österr. Mittelschulvereine). На зборах делегатів (поодиноких товариств проф. середних шкіл) сього Союза, що відбули ся 2. лютого с. р. у Відни, вибрано на біжучий рік з поміж Українців до президії голову „Учительської Громади“ у Львові проф. унів. дра Кирила Студинського, а на секретаря делегата „Укр. Середної Школи“ в Черновцях проф дра Панька Клима, краєв. інсп. для шкіл виселенців на Мораві. До секції правної охорони вибрано управителя укр. семин. курсів у Відни проф. дра Р. Цегельського.

— **Бережанщина.** Дня 2. марта 1918 р. в суботу, о год. 12. в полудне відбуде ся анкета кружків У. П. Т. цілого повіта з отсим порядком: 1) отворенє анкети; 2) реферат педагогічний; 3) реферат повітово-шкільний; 4) дискусія; 5) внески.

Просимо всьо українське учительство і духовеньство прибути в комплеті. — Старшина. —3

— **Від українських зелізничників у Львові.** Дня 21. лютого відбули ся в сали Сокола III. Загальні Збори українських зелізничників в силі около 300 мужа, на котрих постановлено утворити осібну орґанізацію оперту на централи у Відни, де гуртовалисьби укр. зелізничники від найвисшої ранги до звичайного робітника. На збори прибув з Перемишля Тов. інж. Крутій, котрий пояснював значінє орґанізації в теперішню пору, та своєю красноріччивою бесїдою так переконуючо промовляв до учасників, що ті, коли прийшла мова про прапор, сейчас зложили понад 300 корон на його закупно, а понад 200 корон на видане тижневника „Зелізничник" Відтак вибрано Виділ з Головою тов. Лісковицьким. Виділ відбув вже засіданє, на котрім рішено ряд важних справ, як офіціяльну участь орґанізацій в поході 3. марта з своїм прапором, ношеня членами орґанізації осібних відзнак і ин. Загальне одушевленє членів велике — просить ся загал зелізничників вступати в найбільшім числї в члени орґанізації, та щоб не було зелізничника, котрий не належав би до орґанізації — бо лише тоді будуть наші сусіди з нами числитись. Вписуватись можна і близші пояснення дістати у секретаря тов. Остапа, ул. Городецька, ч. 131 або у дежурного в сали Сокола III.. ул. Городецька ч. 95 від год. 6—8 вечером.

ПОМЕРЛИ.

КАРОЛІНА З ГРУШКЕВИЧІВ КИШИКОВА,

жена о. Стефана Кишика, пароха в Опаці, по короткій а тяжкій недузі, заосмотрена Н. Т. упокоїла ся в Бозї дня 15. II. 1915 в 67. році житя осиротивши мужа і двоє дітей. Покійниця не довелось зазнати тихого щастя родинного, бо Всевишній не щадив Її своїх крестів забираючи Її діти одно по другім передвчасно до себе, а що серце Її горіло бажанем огортати безперестанно кого любовію, тож ніхто з громади не шукав ради-розради деінде, як лиш у „своєї доброї імості", тимбільше, що проживши цілий вік в своїм родиннім селі Опаці, знала всіх від великого до малого, уміла всякому відповідну подати пораду. Була при тім щиро Українкою, а що село Опака одно з найбільших свідомих сїл в повіті, велика в тім частина заслуги Єї і цілої родини. Факт Воскресеня України наповнив її невисказаною радостию вже на смертельній постели. Тож з слезами щирого жалю пращала і відпровадила її на місце спочинку родина і цїла громада. В. їй п."

Просимо Впов.

передплатників нашої часописи о ласкаве вирівнанє залеглостий і надісланє передплати, бо з днем 10. марта с. р. будемо змушені здержати безуслівно висилку „Українського Слова" всім, хто до сего речинця не вирівнає залеглостий і не пришле передплати.

ОПОВІСТКИ.

Середа, 27. лютого 1918.

Нині: 27. лютого: греко-кат. Кирила і Авкс., римо-кат. Александра.

Завтра: 28. лютого греко-кат. Онисима П., римо-кат. Леандра.

| Репертуар Укр. Народного Театру Товариства „Бесїда" під дирекцією К. Рубчакової в Стрию. Саля „Народного Дому". — В четвер, дня 28-го лютого 1918: „Ой не ходи Грицю та на вечерниці" нар. драма на 5 дій зі співами і танцями М. Старицького. В пятницю, дня 1-го марта 1918: „Невольник" істор. малюнки на 5 дій Кропивницького.

Початок о год. 7·30 веч.

Білети скорше можна дістати в „Союзнім Базари", а в день вистави при касі театру від год. 5 по пол.

Видає і відвічає за ред.: Др. Сидір Голубович. Друкарня Ставропигійського Інститута під управою Ю. Сидорака.